

הכבשים להקריבם גם עם תמיד של בוקר וגם עם תמיד של ערב?

לפי שתרי קראי כתיבי, שמהם אפשר ללמוד אימתי מקריבים ביום הכיפורים את קרבנות המוספים:

כתיב בקרבנות מוספי המועדים, "מלבד עלת הבקר", המלמד שיש להקריב את המוספים לאחר תמיד של שחר ומכאן יש ללמוד גם ליום הכיפורים.

ומאידך **כתיב** ביום הכיפורים [ויקרא טז] "ויבא ועשה את עלתו".

הלכה, עביד חלק מנייהו הכא, וחלק מנייהו הכא.

ובמאי קא מיפלגי?

רבי יהודה סבר: עביד רק חד מהכבשים עם תמיד של בוקר, כדכתיב "מלבד עלת הבקר". והדר עביד עבודת היום ואינו מקריב עתה ששה כבשים — דילמא חולשא חליש כהן גדול, ויקשה לו להמשיך בעבודת היום, שבה נעשית עיקר הכפרה.

ורבי אלעזר ברבי שמעון סבר: כיון דאתחיל במוספים — עביד ששה, דילמא פשע ולא יעשם אחר כך.

ומה שחששת שמא יחלש הכהן הגדול בעשיית ששת הכבשים בבוקר, אין לחוש לכך, דלגבי עבודת היום — זריז הוא.

ומבאר הגמרא את דין האיל של הציבור:

דכולי עלמא, רבי אלעזר ורבי עקיבא, מיהת — רק חד איל של ציבור הוא מקריב.

וטעמו של רבי עקיבא — כדקתני טעמא במוספי הרגלים [במדבר כח] "מלבד עלת הבקר אשר לעלת התמיד".

אלמא, מוספין — עם תמיד של שחר עביד להו. ומכאן נלמד למוספי יום כיפור.

וחזרת הגמרא לבאר את שיטת רבי אליעזר:

ורבי אליעזר, מובן אמנם זה שהוא חולק על רבי עקיבא ואינו לומד את מוסף יום הכיפורים משאר הרגלים, אלא עושה כסדר המקראות ביום הכיפורים.

אבל האי "מלבד הטאת הכפרים", שדרש ממנו רבי עקיבא שיש להקדים את השעיר החיצון לאילו ולאיל העם — מאי עביד ליה? והרי פסוק זה אמור ביום הכיפורים עצמו, ולא בשאר רגלים.

ומשנינן: ההוא קרא — מיבעי ליה לומר: על מה שזח השעיר הפנימי מכפר זה השעיר החיצון מכפר.

וממשיכה הגמרא להביא את דברי התוספתא:

רבי יהודה אומר משמו של רבי עקיבא:

אחד מן שבעת הכבשים קרב עם תמיד של שחר, וששה כבשים קרבים עם תמיד של בין הערבים.

רבי אלעזר ברבי שמעון אומר משמו של רבי עקיבא: ששה כבשים קרבין עם תמיד של שחר, ואחד עם תמיד של בין הערבים.

ומבאר הגמרא: מאי טעמייהו דרבנן, רבי יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון, משמו של רבי עקיבא, שמפצלים את הקרבת שבעת